ΕΚΘΕΣΗ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

Ἔκθεση ἠλεκτρολογικοῦ ὑλικοῦ χαμηλῆς τάσεως τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ Σουηδικοῦ Οἴκου ASEA *παρουσιάζεται σήμερα καὶ αὔριο 5—8 μ.μ. στὴν προβλῆτα Ἁγίου Νικολάου. Τὸ συγκρότημα τῆς* ASEA *κατασκευάζει ἠλεκτρολογικὸ ὑλικὸ γιὰ τὴν παραγωγή, μεταφορὰ καὶ διανομὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἠλεκτρολογικὸ ἐξοπλισμὸ ὅλων τῶν κλάδων τῆς βιομηχανίας. Στὴ φωτογραφία τὸ αὐτοκίνητο τῆς κινητῆς ἐκθέσεως*

ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἔπεσε τὸ ἐπίπεδο τῆς Ἀνωτάτης Παιδείας

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΒΟΝΝΗ. Τὸ ἐπίπεδο τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων ἔχει κατεβῆ ἢ ἁπλῶς καὶ μόνον αὐτὰ ἔχουν δυσφημησθῆ; Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ Πανεπιστήμια στὴ Γερμανία ἔχουν χάσει αἰσθητὰ ἔδαφος ἀπὸ τὸ ὄνομά τους σὲ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ποὺ τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ εἶναι αἰσθητὸ τόσο μεταξὺ τῶν καθηγητῶν ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν. Ἡ καριέρα τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ δὲν φιγουράρει πλέον μεταξὺ τῶν πιὸ «γοητευτικῶν» ἐπαγγελμάτων καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ γιὰ τὰ ἀνώτατα ἱδρύματα ἔχει κλονισθῆ σημαντικά, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ σχετικὲς ἔρευνες.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν, ὡρισμένες διαφορὲς ἀπὸ ἵδρυμα σὲ ἵδρυμα, ὅπως βεβαιώνει ὁ κα θηγητὴς Ρέϊναρ Σμίτ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κιέλου, ὁ ὁποῖος κατήρτισε καὶ ἕνα εἶδος καταλόγου τῶν γερμανικῶν πανεπιστημίων κατὰ σειρὰν προτιμήσεων. Τὰ τεχνικὰ πανεπιστήμια εἰκονίζονται στὴν κορυφὴ τῆς λίστας. Στὶς τελευταῖες θέσεις βρίσκονται τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Ἔσσεν, τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου καὶ τελευταῖο ἀπὸ ὅλα, τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βρέμης.

ΠΟΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης μᾶς ἀφήνουν πολλὲς σκέψεις. Ἀπὸ τὶς φῆμες αὐτὲς προκύπτει ἡ πιθανότης ὅτι οἱ διπλωματοῦχοι πανεπιστημίων μὲ κακὴ φήμη θὰ ἔχουν πολὺ λιγώτερες εὐκαιρίες ἐπαγγελματικῆς ἀποκαταστάσεως.

Τὰ πανεπιστήμια ποὺ βρίσκονται στὸ τέλος τοῦ καταλόγου, σχολίασαν δυσμενῶς τὶς μεθόδους ἐρεύνης τοῦ καθηγητοῦ Σμίτ. Ὁ Σμίτ ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἔρευνά του ποὺ πραγματοποιήθηκε μεταξὺ τῶν συμβούλων τοῦ προσωπικοῦ, τῶν διευθυντῶν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν κοσμητόρων τῶν πανεπιστημίων, ἔχει ἀπόλυτα ἀντιπροσωπευτικὸ χαρακτῆρα, Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως πλευρὰ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν ἀπαντήσεων δὲν εἶναι τόσο ἱκανοποιητικὸ ὥστα νὰ δικαιολογῆ σίγουρα καὶ σωστὰ ἀποτελέσματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἀληθινά. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τόσο μεταξὺ τῆς κοινῆς γνώμης, ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν καλῶς πληροφορημένων κύκλων ὑπάρχει ἕνας κατάλογος κατατάξεως τῶν πανεπιστημίων. Ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὲς οἱ κρίσεις στεροῦνται σταθερῆς βάσεως, ἡ ἔλλειψις τῆς εἰκόνας ποιότητος τῶν πανεπιστημίων εἶναι γεγονός.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ;

Ποῦ ὀφείλεται ὅμως αὐτό; Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τελευταίων ἐτῶν τὰ ἀνώτατα ἱδρύματα ἔχασαν τὴν φήμη τους γιατὶ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ πολιτῶν κατάλαβε ὅτι οἱ ἀνακαλύψεις τους δὲν προσφέρουν τίποτα στὴν ἀνθρωπότητα, ἀντίθετα μάλιστα μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἐπιζήμιες. Ἂν καὶ ἡ καθεαυτοῦ ἐπιστήμη, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς μειώνεται ἀπὸ κάτι τέτοια.

Οἱ καθηγηταὶ ἔχασαν μᾶλλον, τὴν καλή τους φήμη ἀσχολούμενοι μὲ θέματα ἔξω ἀπὸ τὶς ἁρμοδιότητές τους. Εἶναι πράγματι γεγονὸς ὅτι συχνὰ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἔχουν ἀλάθητη κρίσι ὄχι μόνο σέ θέματα τῆς ἰδιότητός τους ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς τῆς ζωῆς. Τοὺς ἀρέσει οἱ προσπάθειές τους στὰ πολιτικὰ ζητήματα νὰ περνοῦν στὴν πρώτη θέσι καὶ ξεχνοῦν συχνὰ ὅτι θὰ τοὺς ἄρμοζε μᾶλλον νὰ παρουσιάζουν κατὰ τρόπο κατανοητὸ ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν εἰδικότητά τους.

Οἱ καθηγηταὶ πού, ἀρέσκονται νὰ ἀναμιγνύονται στὶς πάσης φύσεως ἐκδηλώσεις καὶ διαμαρτυρίες, δὲν ἔχουν γενικῶς μεγάλες ἱκανότητες. Κανεὶς δὲν θὰ σκεπτόταν πιά, σήμερα, νὰ χαρακτηρίση ἕνα καθηγητὴ μὲ τὴν λέξι «ἀφηρημένος» ἢ «ἀπόκοσμο». Σήμερα συναντᾶμε ὅλο καὶ περισσότερο τὸν τύπο τοῦ «κοσμικοῦ» καθηγητοῦ. Ἡ ἀσφάλεια ποὺ παρέχει τὸ ἐπάγγελμα καθὼς καὶ ὁ ὑψηλὸς μισθὸς ἔχουν προσελκύσει στὴν καρριέρα αὐτή, πολλοὺς ποὺ δὲν ἔχουν εἰδικὴ ἔφεσι γιὰ ἔρευνα. Βεβαίως, ὑπάρχουν χωρὶς ἀμφιβολία τόσοι καλοὶ καθηγηταὶ ὅσο καὶ ἄλλοτε, ὅμως τὸ ποσοστό τους ἔχει μειωθῆ ἀφοῦ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν καθηγητῶν ἔχει αἰσθητὰ αὐξηθῆ. Ἑπομένως ὁ μέσος καθηγητὴς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι σήμερα τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου μὲ τοὺς ἐρευνητάς τοῦ παρελθόντος ποὺ ἀντιπροσώπευαν ἄλλοτε τὴν ἐλίτ τοῦ πνεύματος.

ΟΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑ ΡΟΛΟ

Αὐτὲς οἱ διαπιστώσεις ὅμως δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν γενικὴ ἐκτίμησι τῶν πανεπιστημίων. Εἶναι μᾶλλον οἱ πολιτικὲς τους δραστηριότητες ποὺ τὰ δυσφημοῦν. Ἔτσι οἱ ἐπικρίσεις τῆς κοινῆς γνώμης πηγάζουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὸ πανεπιστήμιο, γίνονται πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἐκπαίδευσι.

Δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονὸς ὅτι τὰ τεχνικὰ πανεπιστήμια χαίρουν καλυτέρας φήμης ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης. Ἐδῶ, κυριαρχεῖ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἐργάζονται, ὅτι παίρνουν τὶς σπουδές στὰ σοβαρά.

Μία μειονότης ἐξτρεμιστῶν μπορεῖ νὰ ἀμαυρώση τὴν εἰκόνα ἑνὸς πανεπιστημίου. Πρέπει, λοιπὸν ὅλοι ἀνεξαιρέτως νὰ παίρνουν τὰ μέτρα τους προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν κάτι τέτοιο. Δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι τὰ πιὸ θορυβώδη πανεπιστήμια εἶναι καὶ τὰ λιγώτερο καλά. Αὐτὸς ὁ «θόρυβος» εἶναι συχνὰ δείγμα τοῦ ὅτι καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ δὲν ὑποχωροῦν στὶς πιέσεις τῶν ἐξτρεμιστικῶν ὁμάδων. Δὲν εἶναι ἐξ ἄλλου ἀκριβὲς ὅτι ὑπάρχουν τοὐλάχιστον σήμερα πανεπιστήμια ἐξ ὁλοκλήρου κακὰ ἢ πανεπιστήμια μὲ τοποθέτησι ἐντελῶς δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὸ πὼς ὑπάρχουν καὶ τομεῖς συνηρτημένοι ἀκόμη καὶ σὲ πανεπιστήμια ποὺ θεωροῦνται ἐρυθρά.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ θέμα τῶν πανεπιστημίων θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ μὲ μεγάλη σοβαρότητα πρὶν καθιερωθῆ ἐπισήμως πλέον τὸ ἐπίπεδο σπουδῶν του πράγμα ποὺ θὰ ἀνατρέψη καὶ τὴν ἰσότητα εὐκαιριῶν τῶν σπουδαστῶν ἀφοῦ δὲν θὰ ὑπάρχη ἰσότης στὴν ποιότητα τῶν ἀνωτάτων ἱδρυμάτων.

116 ΠΤΕΡΥΓΑ ΜΑΧΗΣ

40 ΕΠΙΤ. ΓΡΑΦΕΙΟ
40 ΤΜΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ

Ἡ 116 ΠΤΕΡΥΓΑ ΜΑΧΗΣ διακηρύσσει ὅτι:

1. Ἐκτίθεται σὲ πρόχειρο φανερὸ μειοδοτικὸ διαγωνισμὸ τὸ ἔργο «Συντήρηση ἐγκαταστάσεων πλάζ Γαλήνης».
2. Τὸ ὕψος προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔργου ἀνέρχεται σὲ (153.000) ἑκατὸ πενῆντα ὀγτὼ χιλιάδες ἑξακόσιες ἀπὸ τὶς ὁποῖες (24.150) εἴκοσι τέσσερες χιλιάδες ἑκατὸ πενῆντα γιὰ ἀπροβλέπτους δαπάνας.
3. Σύστημα διεξαγωγῆς τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ δι' ἐνιαίας καὶ καθολικῆς ἐκπτώσεως ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ σὲ ἀκέραιες μονάδες στὶς τιμὲς τοῦ ἐγκεκριμένου τιμολογίου.
4. Ἐγγύηση συμμετοχῆς στὸ διαγωνισμὸ καθορίζεται τὸ ποσὸν τῶν (3.160) τριῶν χιλιάδων ἑκατὸν ἑξῆντα.
5. Στὸ διαγωνισμὸ θὰ γίνουν δεκτοὶ Ἐργολῆπτες Δημοσίων Ἔργων, γραμμένοι στοὺς καταλόγους ΥΕΘΑ καθὼς καὶ ἐμπειροτέχνες γραμμένοι στοὺς καταλόγους ΥΕΘΑ.
6. Ὁ Διαγωνισμὸς θὰ γίνει τὴν 17 — 11 — 78 ἡμέρα Παρασκευὴ καὶ ὥρα 10.00 στὴ Λέσχη Ἀξιωματικῶν Ἀεροπορίας Πατρῶν (ὁδὸς Ἁγ. Ἀνδρέου 22, 3ος ὄροφος).
7. Πληροφορίες καὶ ἔντυπα θὰ δίδονται στὴν 116 Π.Μ. Τμῆμα Ἐγκαταστάσεων (Ἄραξος) τὶς ἐργάσιμες ἡμέρες καὶ ὥρες.
8. Οἱ δαπάνες δημοσιεύσεως τῆς παρούσης νὰ βαρύνουν τὸν ἀνάδοχο τοῦ ἔργου.

Ἄραξος 6 — 11 — 78

Σμήναρχος (Ι)
ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΤΖΙΔΙΕΡΑΚΗΣ
Διοικητὴς

ΑΣΤΥ

ΣΗΜΕΡΟΝ 5.30—12

HARD—CORE. Γαλλικῆς παραγωγῆς 1978. Τολμηρὸ πορνό—σέξ μὲ τὴν πρώτη πορνό—στὰρ

ΚΛΩΝΤΙΝ ΜΠΕΚΑΡΙ

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ ΝΤΡΟΠΗ

ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΠΙΚΟΛΟ

Δ) νση Καρόλου — Ρ. Φεραίου

ΣΗΜΕΡΟΝ
5.30 — 12.30

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΑΥΣΤΗΡΩΣ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
Α΄ ΠΡΟΒΟΛΗ

Μιὰ ταινία Σοῦπερ ΣΕΞ

Θ.Σ.

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟ

κλισὲ παντος τυπου σε τιμη γνωριμιας

ΠΑΤΡΑΙ
τηλ. 223.296
αγ. ανδρεου 55
(εντος στοας)

Θ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ
5.45—8—10.10—12.20

Τὸ σκηνοθετικὸ μεγαλούργημα τοῦ ΦΡΕΝΤ ΖΙΝΕΜΑΝ
ΤΖΕΗΝ ΦΟΝΤΑ
ΒΑΝΕΣΑ ΡΕΝΤΓΚΡΕΒ

ΤΖΟΥΛΙΑ

ΕΓΧΡΩΜΟΝ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἔλ Καμπεοίνο: Ὁ ἐπαναστάτης καὶ λαϊκὸς ἥρωας τῆς Ἱσπανίας

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς δόξας στὰ τάρταρα τῆς ταπεινώσεως

ΕΤΟΛΜΗΣΕ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΕΙ ΣΤΟΝ ΣΤΑΛΙΝ

ΠΑΡΙΣΙ (Ἰδ. Ὑπ.). Κάποτε τὸ ὄνομά του ἦταν θρυλικὸ στὴν Ἱσπανία: οἱ μαχητὲς τῆς δημοκρατίας τὸν λάτρευαν, οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι στήριζαν πάνω του τὶς ἐλπίδες τους, ὁ Φράνκο τὸν μισοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἡγέτη τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἱσπανίας, στρατηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ, διοικητὴς τῆς 46ης μεραρχίας, ποὺ εἶχε γίνει ὁ τρόμος τῶν φασιστικῶν δυνάμεων. Τὸν ἔλεγαν Ἔλ Καμπεοίνο κι' ἔτσι πέρασε στὴν ἱστορία.

Ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος κι' οἱ μαχητὲς τῆς δημοκρατίας πῆραν τὸν πικρὸ δρόμο τῆς ἐξορίας ὅσοι σώθηκαν ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία τῶν φρανκιστῶν— ὁ Ἔλ Καμπεοίνο ἀκολούθησε κι αὐτὸς τὸ «κανονικὸ» δρομολόγιο: Κατόρθωσε νὰ φθάσει στὸ Ὀράν, κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Μασαλία, στὴ Χάβρη καὶ τέλος στὴ Μόσχα, τελευταῖο καταφύγιο τῶν νικημένων καὶ κατατρεγμένων τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Τυλιγμένος στὸ θρῦλο του, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ χέρι τρυπημένα ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὸς ὁ στρατηγός, αὐτὸς ὁ διοικητὴς τῆς μεραρχίας ποὺ κέρδισε τὶς περισσότερες νίκες χωρὶς καὶ νὰ μπορέσει νὰ ἀλλάξει τὴν τύχη τοῦ πολέμου, ἔγινε δεκτὸς μὲ τὶς πιὸ ἀσυνήθιστες τιμές: Ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν πῆγε στὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας νὰ τὸν ὑποδεχτεῖ. Ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν τοῦ ἀπένειμε τὸν ὕψιστο τίτλο γιὰ ἕνα στρατιώτη τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Τὸν ὀνόμασε στρατάρχη.

Θὰ μποροῦσε τώρα πιὰ νὰ ξαπλώσει ἀναπαυτικὰ πάνω στὶς δάφνες του ὁ Ἔλ Καμπεοίνο καὶ νὰ ἀπολαύσει τὰ ἐκθαμβωτικὰ προνόμια ἑνὸς στρατάρχη. Προτίμησε νὰ πεῖ στὸν Στάλιν τὴ γνώμη του γιὰ τὸ καθεστὼς ποὺ βρῆκε στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Καὶ πῆρε ξανὰ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. Ὁ στρατηγὸς τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ τῆς Ἱσπανίας, ὁ ἥρωας τοῦ ἐμφύλιου πολέμου, ὁ στρατάρχης τοῦ Στάλιν, ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα—καὶ πιὸ ἄγνωστα — θύματα τοῦ σταλινισμοῦ. Ἑπτὰ χρόνια ἔζησε σὲ στρατόπεδο. Ἔκανε τέσσερις ἀπόπειρες νὰ δραπετεύσει καὶ τὸ 1950 κατόρθωσε νὰ φτάσει στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ νὰ γίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους «αὐτόπτες μάρτυρες» καὶ κατάγγειλαν τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ στα λινισμοῦ.

Τώρα, ὁ ἄλλοτε ἥρωας, στρατηγὸς καὶ στρατάρχης, ζεῖ στὸ Μὲτς τῆς Γαλλίας. Ξαναπῆρε τὸ πραγματικό του ὄνομα — Βαλεν τὶν Γκονζάλες. Μένει σὲ ἕνα φτωχὸ διαμέρισμα γιὰ συνταξιοῦχους καὶ παίρνει τὴν σύνταξη τοῦ ἀρχικοῦ του ἐπαγγέλματος Ἦταν σιδερᾶς. Τὶς μέρες αὐτὲς κυκλοφορεῖ στὴ Γαλλία τὸ βιβλίο ποὺ ἀποφάσισε νὰ γράψει γιὰ νὰ ἀφηγηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὴν ἀπίστευτη περιπέτεια τῆς ζωῆς του.

Ἡ ζωή του ἄρχισε σ' ἕνα φτωχὸ χωριὸ τῆς Ἐστρεμαδούρας, ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ χωριὰ ποὺ οἱ κάτοικοί τους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, θάβονταν ἀπὸ παιδιὰ στὰ ὀρυχεῖα, καὶ δὲν χόρταιναν ποτὲ ψωμί. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀναρχικὸς καὶ συνδικαλιστής. Πρωτοστάτησε στὶς πρῶτες ἀπεργίες τῶν ἐργατῶν, κυνηγήθηκε, πέρασε τὴ ζωή του ἀνάμεσα στὸ ὀρυχεῖο, στοὺς ἀγῶνες καὶ στὶς φυλακές. Ὁ γιός, ὁ μικρὸς Βαλεντὶν Γκονζάλες στὰ δεκάξη του χρόνια ἦταν κι' ὅλας ἕνας ἐπαναστάτης. Κι' ἕνας ἀναρχικός. Πίστευε πὼς μόνη λύση ἦταν τὰ ὅπλα. Κατατάχθηκε σὲ μιὰ ἔνοπλη ὁμάδα ἀναρχικῶν καὶ πῆρε τὰ βουνά.

Ἡ δράση του ἔβαλε τὴν ἀστυνομία στὰ ἴχνη του. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό του, κατατάχθηκε στὸ ναυτικὸ κι' ὅπως τότε ἡ Ἱσπανία διατηροῦσε ἀκόμη ἀποικίες στὴ Βόρειο Ἀφρική, βρέθηκε στὴ Λεγεώνα τῶν Ξένων, —«παιδικὴ ἀνοησία» χαρακτηρίζει τώρα ἐκείνη του τὴν πρώτη φυγὴ ἀπὸ τὴν Ἱσπανία — τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἱσπανικὲς δυνάμεις προσπαθοῦσαν νὰ καταπνίξουν τὶς πρῶτες μεγάλες ἀνταποικιακὲς ἐξεγέρσεις. Ὁ νεαρὸς Βαλεντὶν δὲν μποροῦσε νὰ πολεμᾶει γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν Ἱσπανῶν ἀποικιοκρατῶν. Δραπέτευσε ἀπὸ τὴ Λεγεώνα τῶν Ξένων, ἀλλὰ τὸν συνέλαβαν. —Καὶ ὁ ἐπαναστατημένος Βαλεν τὶν εἶχε τὴν πρώτη σκληρότατη ἐμπειρία σὰν «λιποτάκτης». Κατα δικάστηκε σὲ θάνατο καὶ περίμενε τὴν ἐκτέλεσή του στὸ κελὶ τῆς στρατιωτικῆς φυλακῆς. Ἐκεῖ ἔκανε τὴ γνωριμία του μὲ τὸν κομμουνισμό. Οἱ κομμουνιστὲς συγκρατούμενοί του τοῦ ἔδωσαν τὴν πρώτη πειστικὴ ἐξήγηση γιὰ τὰ δεινὰ ποὺ ζοῦσαν οἱ φτωχοὶ καὶ κατατρεγμένοι, γιὰ τὴν πορεία τῆς ἱστορίας, γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης τῆς πραγματικότητας καὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν ἀγώνων μὲ τρόπο ἐπιτελικό.

Ὅταν οἱ κατάδικοι τῆς στρατιωτικῆς φυλακῆς ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, χάρη σὲ μιὰ ἀμνηστία, ποὺ παραχώρησε ὁ τότε βασιλιὰς Ἀλφόνσος, ὁ Βαλεντὶν Γκονζάνες, ὁ «Χωριάτης», ὅπως τὸν εἶχε βαφτίσει ἡ ἀστυνομία τοῦ χωριοῦ του — αὐτὸ σημαίνει «Ἔλ Καμπεοίνο» — ἦταν μιὰ κομμουνιστής. Ἔδρασε μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ ἱσπανικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἔγινε μέλος τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς του. Καὶ ὅταν πῆρε τὴν ἐξουσία ἡ κυβέρνηση τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου, στὰ 1936, ὁ Ἔλ Καμπεοίνο ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωση ὁμάδων λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς.

Μὲ τὴν κορμοστασιά του, τοῦ δουλευτῆ χωρικοῦ, μὲ τὰ μαῦρα γένεια του, μὲ τὸ ἄσπρο του ἄλογο καὶ μὲ τὴν τόλμη του ποὺ δὲν λόγιζε μπροστὰ οὐ τίποτα καὶ ἤξερε νὰ ἐμπνέει τοὺς γύρω του, ὁ Ἔλ Καμπεοίνο ἔγινε γρήγορα θρυλικός.

Οὐδέποτε ἔμεινε στὰ μετόπισθεν, ἢ ὀχυρωμένος σὲ καταφύγια ἐπιτελείων. Συνολικὰ πῆρε μέρος σὲ διακόσιες σαρανταπέντε μάχες, κρατώντας τὸ ὅπλο ἢ τὸ πολυβόλο καὶ πολεμώντας στὴν πρώτη γραμμὴ μαζὶ μὲ τοὺς μαχητές του.

Ἡ μεραρχία του εἶχε γίνει τόσο θρυλικὴ ὅσο ἦταν καὶ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἔκασε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀποφασιστικὲς μάχες: τὴ μάχη τοῦ Τερουέλ. Κι' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἀμείλικτη κρίση τοῦ Ἔλ Καμπεοίνο γιὰ τοὺς συντρόφους του καὶ συνεργάτες του στὸν ἀγῶνα. Τὴν ἦττα τοῦ Τερουὲλ τὴν ἀποδίδει στὴν «καθαρὴ προδοσία» δύο ἄλλων στρατηγῶν, τοῦ Μον τέστο καὶ τοῦ Λίστερ, ποὺ τὸν ἄφησαν ἀβοήθητο, χωρὶς ἐφεδρεῖες.

Μιὰ ἀκόμη ἀπὸ τὶς ὀκοτεινὲς πτυχές, στὶς ὁποῖες ρίχνει φῶς ὁ Ἔλ Καμπεοίνο, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ κρατικοῦ θησαυροῦ, ποὺ οἱ δημοκράτες τὸν διοχέτευσαν μὲ μύριους κινδύνους στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, γιὰ νὰ μὴν πέσει στὰ χέρια τοῦ Φράνκο καὶ γιὰ νὰ βρίσκεται στὴ διάθεση τοῦ ἱσπανικοῦ ἔθνους.

Ἐπτὰ χιλιάδες ἑπτακόσια κιβώτια, ποὺ περιεῖχαν τὸ θησαυρὸ τοῦ ἱσπανικοῦ ἔθνους, μὲ τὴν ἔνδειξη ὅτι περιεῖχαν δυναμίτη, ἔφτασαν στὸ λιμάνι τῆς Καρθαγένης καὶ φορτώθηκαν στὸ καράβι ποὺ τὰ περίμενε. Τὰ συνόδευαν ἄνθρωποι τῆς Τράπεζας τῆς Ἱσπανίας, ποὺ ἀψήφισαν ὅλους τοὺς κινδύνους, προκειμένου νὰ διαφυλάξουν τὸν ἐθνικὸ θησαυρὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Φράνκο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ — λέει ὁ Ἔλ Καμπεοίνο — ἐξοντώθηκαν ὡς τὸν τελευταῖο ἀπὸ τὸν Στάλιν, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρχουν «μάρτυρες», γιατὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἀποδώσει τὸ θησαυρό, ποὺ ἀνέλαβε νὰ φυλάξει!

Φαίνεται πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ συναντήθηκαν στὸ σι δηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας ἀμοιβαία ἀντιπάθεια χώρισε τὸν πανίσχυρο ἡγέτη τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης καὶ τὸ λαϊκὸ ἥρωα μιᾶς νικημένης δημοκρατικῆς στρατιᾶς.

Προφανῶς ὁ πολύπειρος Στάλιν, ποὺ εἶχε ἤδη ἐξοντώσει ἢ ἐμελλε νὰ ἐξοντώσει τοὺς λαϊκοὺς ἥρωες ποὺ εἶχαν ἀναδειχθεῖ στὴν περίοδο τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, κατάλαβε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πὼς εἶχε μπροστά του ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σκληροτράχηλους ἀγωνιστὲς ποὺ ρίχνονται στὸν ἀγῶνα παθιασμένοι γιὰ ἐλευθερία, ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, καὶ ἀλήθεια. Καὶ προσπάθησε νὰ μειώσει τὸ λαϊκὸ ἥρωα, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὡστόσο, τὸν πρῶτο καιρὸ ὁ Βαλεντὶν Γκονζάλες γνώρισε μεγάλες τιμές. Ὁ Στάλιν, ξέροντας τὴν ἀξία τῶν «συμβόλων», προσπάθησε νὰ προσεταιριστεῖ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε σύμβολο τοῦ ἀγῶνα τῶν Ἱσπανῶν ἐναντί ον τοῦ φασισμοῦ. Τὸν ὀνόμασε Στρατάρχη — σπάνια τιμή. Καὶ ἔστειλε τὸ Στρατάρχη νὰ σπουδάσει... στρατιωτικὴ τέχνη στὴν περίφημη Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία Φρούνζε. Θὰ μποροῦσε νὰ μεθύσει ἀπὸ τοὺς τίτλους, τοὺς μεγάλους μισθούς, τὶς ντάτσες καὶ νὰ γίνει ἕνα πειθήνιο ὄργανο τοῦ Στάλιν, ὅπως τόσοι ἄλλοι κυνηγημένοι ἀγωνιστὲς ἀπὸ πολλὲς χῶρες, ποὺ κατέφευγαν στὴ Μόσχα. Ὁ Καμπεοίνο, μὲ τὴ λαϊκὴ του καρδιά, δὲ δέχτηκε νὰ κλείσει τὰ μάτια στὰ ὅσα ἔβλεπε γύρω του. Φαίνεται ὅτι μίλησε σὲ πολλούς, ἰδιαίτερα συμπατριῶτες τους, γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ — σταλινικὸ κράτος ποὺ βρῆκε, ἀντὶ γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ ποὺ περίμενε. Ἔκανε κάτι περισσότερο: ἔφυγε ἀπὸ ἕνα γλέντι ὅπου παρευρισκόταν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν — ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ γλέντια μὲ τὸ φαγοπότι καὶ τὰ βάρβαρα ἀστεῖα — ἐκδηλώνοντας ἀνοιχτὰ τὴν ἀηδία του γιὰ ὅσα ἔβλεπε. Ἀλλὰ τὸ κυριότερο ἦταν ὅτι ὁ Ἔλ Καμπεοίνο δὲν εἶχε συμβιαστεῖ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ Φράνκο εἶχε τελειώσει. Πόθος του ἦταν νὰ πάει τὸ ταχύτερο πίσω στὴν Ἱσπανία γιὰ νὰ ὀργανώσει τὸν ἀνταρτοπόλεμο ἐναντίον τοῦ φασισμοῦ.

Γιὰ τὸν Στάλιν ὅμως αὐτὸς ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει. Δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ἐνιοχύσει μιὰ ἔνοπλη ἀντίσταση στὴν Ἱσπανία.

Ὁπωσδήποτε, μετὰ τὴν ἀποχώρησή του ἀπὸ τὸ «δεῖπνο», ἄρχισε τὸ κατρακύλισμα στὴ δυσμένεια τοῦ Στάλιν. Τὸ 1941 καλεῖται σὲ εἰδικὴ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Κομιντέρν, ποὺ ἀναζητάει σκοτεινὰ σημεῖα στὸ παρελθόν του. Κι' ὅμως ἰσχυρίζεται ὁ Ἔλ Καμπεοίνο, στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Κομιντέρν παρουσιάσθηκαν μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον τοῦ συμπολεμιστῆ καὶ συντρόφου τους ὁ Ἐνρίκους Λίστερ καὶ ἡ Πασιονάρια.

Ἡ κατηγορία γιὰ τροτσκισμὸ ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὸ Ἔλ Καμπεσίνο. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ καὶ μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Τρότσκι καὶ τοῦ τροτσκισμοῦ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ στείλει στὸ πῦ